

TRENCH ✚ CRUSADE

Lore Taslağı

TRENCH ✝ CRUSADE

Lore Taslağı

v1.0

Created by

Mike Franchina

Game design

Tuomas Pirinen

Layout

James Sherriff

This is a work of fiction. Trench Crusade is intended for mature audiences.

Trench Crusade and all artwork copyright © 2024 Mike Franchina
Trench Crusade playtest rules copyright © 2024 Tuomas Pirinen

Ilk Haçlı Seferi sırasında, Kilise orduları Kutsal Şehir'i ele geçirdiler. En kutsal tapınağın altında Tapınak Şövalyeleri gizli mahzenleri keşfettiler ve içinde eski ve şeytani bir eser buldular. Açgözlülükle körleşen ve yüreklerinde zayıflık bulunan Tapınakçılar diz çöktüler. Yeni bir efendi bulmuşlardı.

Eserden yayılan kutsal olmayan bilgiye ulaşan Tapınakçılar şeytanlarla alışverişe başladılar, akıl almaz ritüeller gerçekleştirdiler. Bu, İlk Sapkınlıktı. Kilise orduları geri çekildi ve Kudüs, Cehennem ile ölümlü dünyamızın birleştiği sapkınlık dolu bir çukura dönüştü.

800 yıldır Kilise, Kutsal Şehir'i geri almak için haçlı seferleri düzenliyor. Topraklar tamamen harap olmuş durumda; binlerce kilometre uzunluğunda çamur, siper ve kraterlerle kaplı. Bu savaş artık dehşet verici silahlarla yürütülüyor ve her iki taraf da neredeyse durdurulamaz doğaüstü varlıkları çağırıyorlar. Tüm bu sınırsız güce rağmen, savaş hâlâ devam ediyor.

İşte bu, Trench Crusade'dir.

Join us in the trenches, pilgrim:

www.trenchcrusade.com

www.facebook.com/trenchcrusadeofficial

<https://discord.gg/TveDjJpk>

Trench Crusade'in Kısa ve Tamamlanmamış Zaman Çizelgesi

1099 – Kudüs ele geçirildi. Tapınakçılar Nihai Sapkınlık Eylemini gerçekleştirdi. Cehennem'in Kapısı yeryüzüne açıldı.

1101 – Üç Savaşlar Yılı. Üçüncü Cehennem Çemberi'nin ordularıyla desteklenen sapkınlar Levant'ı işgal ettiler.

1102 – Kadim Antakya kenti tahkim edilir ve Cehennem güçlerine karşı direnişin ana üssü hâline gelir.

1106 – Cobar, Altmış-altıların İlk Tiranı olur.

1109 – Gökyüzünü Delen İki Boynuzun Yenilmez Demir Duvarı'nın Büyük Sultanlığı kurulur. Önümüzdeki on yıllar içinde İslami fraksiyonları birleştirir. İskender'in Büyük Demir Duvarı yeniden ortaya çıkar ve Sapkınlara karşı tahkim edilir.

1117 – Efsanevi On Yedi Şehit, Sapkınları doğru yola çağırarak amacıyla Cehennem'in Yeryüzündeki Diyarlarına seyahat ederler. Yakalanırlar, işkenceye uğrarlar ve sonsuz bir ıstırap hâlinde tutulurlar; bugüne dek beyaz kızgın Pirinç Boğalar'ın içinde hapsedilmişlerdir.

1165 – Dağdaki Yaşlı Adam ve Haşhaşileri, Alamut'taki dağ kalesini savunurlar. Kale, yüzyıllar süren kuşatmalara rağmen hâlâ ayakta durmaktadır.

1215-1306 – Triclavianizm Savaşları. Kilise bölünür ve şiddetli bir iç çatışmaya sürüklenir. Sadıklar birbirleriyle savaşırken Sapkınların toprakları genişler. Milyonlarca kişi kılıç ve ateşle can verir.

1346-1353 – Beelzebub Kutsal Kara Kase'yi serbest bırakır. On milyonlarca kişi enfekte olur, insanlık tarihinin en kötü vebasında metastatik taşıyıcılara dönüşürler. Ceset Savaşları başlar.

1429 – Hayatta olan Jeanne d'Arc, Kutsal Kara Kase'yi Avrupa ana karasında yenilgiye uğratar.

1477 – Argos Şehri Tanrı tarafından alınır ve artık yoktur.

1503 – Savaş Peygamberi Angelos, Aziz Eligius'un rehberliğinde Orikalkum Çeliği formülünü keşfeder. Üretimi aşırı maliyetli olsa da, bu metal her türlü uzun mesafeli silaha karşı etkili olduğunu kanıtlamıştır ve hâlâ kullanılmaktadır.

1545 – Antakya, gizemli bir cehennem silahıyla tamamen yok edilir.

1573 – Ejderha'nın Kutsal Tarikatı, Bizans'ın yıkımının ardından sapkın ilerleyişini durdurur. Bir milyon sapkın, Eflak tepelerinde kazığa oturtulur.

1595 – Yeni Antakya'nın surları tamamlanır.

1666 – Altı Bela Yılı. Sürpriz bir baskında, yeni oluşturulan Sapkın Donanması Cebelitarık'ı ele geçirir. Bu deniz kalesi, Avrupa'ya karşı Sapkınların harekât üssü hâline gelir. Cehennem'in Kuvvetleri, Atlantik'e erişim kazanır.

1670 – Sapkın Donanması'nın sürekli sahil baskınları nedeniyle, İngiltere Kraliyeti, Beyaz Kayalıklar Kalesi'nin inşasına başlar.

1703 – Tüm ihtimallere karşı, gizli kalelerinden çıkan küçük bir İbrani Şövalye birliği, Akka'daki Tapınakçı kalesini yok eder.

1805 – Yüksek Kaptan Ranga komutasındaki Sapkın donanması, Kanlı Kayalıklar Savaşı'nda İngiliz filosunu bozguna uğratar. Amiral Nelson çatışmada öldürülür.

1866 – En üst düzey gizlilik içinde, Sapkın bilim insanları, İblis Marbas'ın yardımıyla ilk modern denizaltıyı inşa eder.

1870 – Cebelitarık'tan yola çıkan Sapkın denizaltı filoları, ticaret donanmalarına büyük kayıplar verdirtir. Yaygın kıtlık baş gösterir.

1872 – Sapkın kuvvetleri Rijeka şehrine saldırır. Şehir tahkim edilir ve Avrupa ana karasına yönelik Sapkın istilası buradan başlatılır.

1894 – Broken Trinity Yılı. Ölüm Komandoları, aynı anda Yüksek Papa'yı, Yüce Kadın Peygamber Aelia'yı ve Kutsal Roma İmparatoru'nu suikastle öldürürler. İnananlar kaosa sürüklenir. Cehennem'in Yedinci Çemberi'nin soylularının komutasındaki Sapkın Lejyonlar, devasa tank öncülerıyla birlikte Levant ve Avrupa'ya eş zamanlı yıldırım saldırısı başlatır.

1899 – Kilise Uzay Programı başlatılır.

1907 – Britanya'nın hareketli kalesinin inşası tamamlanır.

1910 – Cordoba Muharebesi. Kanlı bir çıkmaz. Sapkın topçusu antik şehri harap eder ama Hispania'nın iç topraklarına girmeyi başaramazlar.

1914 – Günümüz. Her iki taraf da büyük saldırılara hazırlanıyorlar. No Man's Land boyunca uzanan geniş alanlarda, öfke dolu çatışmalar ve baskınlar giderek şiddetleniyor. Sadıklar ve sapkınlık, bilginin, gücün kutsal emanetlerin ve stratejik noktaların ele geçirilmesi için kıyasıya savaşıyorlar.

Çeviri:

Gameciogs.com

Ertuğrul Mutla

Trench Crusade'in Silahları

Sekiz yüzyıldır süren Büyük Savaş, akıl almaz bir çeşitlilikte silah, teçhizat ve zırh ortaya çıkardı. Çünkü hem Cennet'in hem de Cehennem'in güçleri bu savaş alanlarında bizzat yer almakta. Bu nedenle Trench Crusade'e katılan her savaş birliği, çoğu zaman hem eski hem de modern kökenli, egzotik ve hayranlık uyandıran bir silah yelpazesine sahiptir.

Bu olağanüstü işçilik, demircilerin azizi olan Aziz Eligius'un takipçileri sayesinde mümkün oldu. Onların çalışmaları, Kutsal Taht'ın silah ustalarının ve zırhçıların, ilahi ışıkla aşılınmış çelik alaşımları üretmesini sağladı. Bu metaller, sıradan çelikten hem daha esnek hem de çok daha sertti. Maliyeti inanılmaz derecede yüksek olsa da, kurşun yağmurlarına dayanabilecek zırhlar dövüldü. Bu piyade zırhlarındaki ustalık seviyesi günümüzde bile geçerliliğini korumakta, ateşli silahlar ve patlayıcılardaki gelişmelere ayak uydurmaktadır.

Bu sırada Sapkın Lejyonlar, Tartarus'un bozulmuş ocaklarından cehennem metallere erişim kazandı. Bu materyaller sıradan çeliğin dayanımını aşıya da, çok ağır bir bedel taşır: bu silahları kuşanmak ya da cehennemden bir zırhı giymek, bedeni ve ruhu yakar, arkalarında asla iyileşmeyen irinli yaralar bırakır.

Bu metalürji alanındaki gelişmeler sayesinde, Yeni Antakya dökümhanelerinde 300 ayak uzunluğunu aşan devasa top bataryaları inşa edilebildi. Aynı şekilde Cehennem'in ocakları da kendi ölüm makinelerini dövmekte gecikmedi — bilinen en büyük silah, 666 ayak uzunluğundaki, ve 1666 milimetre çapındaki, uğursuz namı yürümüş Cehennem'in Ağzı adlı toptur!

Bu devasa topçu bombardımanları, No Man's Land'i delik deşik eder, Yeryüzü'nde bir cehennem manzarası yaratır — Sapkınlar ile İnananların orduları arasında.

Her iki tarafın savaş birlikleri, bu harap arazilerde gezinir; kullanılabilir silahlar, kutsal güç nesnelere, cephane, yiyecek, zırh ve daha fazlasını arayarak her karışı tararlar.

Modern zırhların sağladığı koruma nedeniyle yakın mesafeli çatışmalar sık ve acımasızdır:

siper sopaları, uzun saplı silahlar, kurşun uçlu büyük topuzlar ve cehennem ateşinde dövülmüş kılıçlar, düşman siperlerine yapılan saldırılarda ölümcül bir etkiyle kullanılır.

Özellikle Sapkın Kutsanmışlar gibi düşmanlar öylesine ağır zırhlar kuşanmışlardır ki, ancak yoğun ve eşgüdümlü saldırılar onları yere serebilir. Fakat çoğu zaman bu bile yetmez — bu Ateş Gölü'nden sağ çıkmış yaratıklar, Misericordia hançerleriyle, o lanetli zırhlarında bir açıklık aranarak, acımasız bir yakın dövüşle son darbeyle öldürülmek zorundadırlar.

Yeterince cesur (ya da intihara meyilli) olanlar, anti-tank çekici taşır: en güçlü zırhları bile parçalara ayırabilecek kadar güçlü patlayıcılarla donatılmış uzun saplı silahlar. Yine de, mütevazi sürgülü tüfek, bu savaşın belkemiğidir. Hem köylü askerlerin, hem de Sapkın lejyonerlerin çoğu bunu taşır.

Daha nadir olsa da, yaygın şekilde kullanılan başka silahlar da vardır: makineli tüfekler, keskin nişancı tüfekleri, şarapnel ve gaz bombaları, ayrıca deneysel anti-malzeme tüfekleri.

Sapkın kuvvetler ise çok daha ürkütücü şeylerle kuşatılmıştır: ebediyen yanan alevlerden dövülmüş kılıçlar, kurbanlarını enfekte edip onları ölümsüz metastatik taşıyıcılara çeviren canlı mermiler — bu zavallılar sonsuza dek Şeytanlara köle kalır — ve Dis'in Demir Çukurlarında dövülmüş ağır alev silahları, içlerinden Cehennem Gölü'nün alevlerini kusar; orada lanetlenmiş ruhlar sonsuza dek kıvrılarak çürür.

Hem İlahi hem de Cehennemi Güçler dünyada aktifken, her rütbeden asker; kutsal ikonlar, semboller, lanetli muska ve kolyeler, kutsal olmayan eserler taşır. Bu eşyaların gücü inkâr edilemezdir ve nice savaşın kaderini değiştirmiştir.

Şehadet Hapları, Tanrı'nın düşmanlarını yanında götürmek isteyen Siper Haçlıları tarafından düzenli olarak alınır. Bu haplar, sadıklık acıya ve yorgunluğa karşı hissizleştirir, ancak etkileri geçtiğinde ağır bir bedel ödetir.

Birçok Siper Hacı, demirden yapılmış kapirota başlıkları giyer. Bunlar hem Cehennem yaratıklarının dehşetinden zihinlerini korur, hem de içine entegre gaz maskesi barındırır — bu, klor ve hardal gazının, hatta Cehennem'in Bolgia'larında yaratılan daha korkunç gazların sıkça kullanıldığı savaş alanlarında hayati bir özelliktir.

Elit birlikler, çok daha gelişmiş ve ezoterik ekipmanlara ve silahlara sahiptir. Örneğin, Stratejik Kehanet Sinodu'nun Gözlemcileri, özel olarak tasarlanmış bir miğfer takarlar. Bu başlık, onların Tanrı'nın Sesini duymasını sağlar ve bu sayede geçmiş, şimdi ve geleceği aynı anda belirli bir ölçüde algılamalarına imkân tanır.

Bu yetenek, eşi benzeri olmayan savaş kabiliyetleri kazandırır. Ancak bunun ağır bir bedeli vardır: Canlı bir insan, Kutsal Kelam'ı duymaya uygun değildir. Tanrı'nın Sesi asla sönmediğinden, Gözlemciler gereken bilgiyi ayıklayıp doğru hamleyi seçebilmek için insanüstü bir konsantrasyonla odaklanmak zorundadır.

Uyumak imkânsızdır; çünkü İlahi Yankı kulaklarında sürekli çınlar. Bu yüzden, bu rolü savaş alanında sürdürebilmeleri için ağır yatıştırıcılar ve zihin değiştirici ilaçlar kullanmaları şarttır.

Eşlik eden görselde, Kutsal Çile Alayı'na bağlı Siper Hacıları görülmektedir. Bu birlikler, yakın dövüşteki fanatik tutkularıyla tanınır.

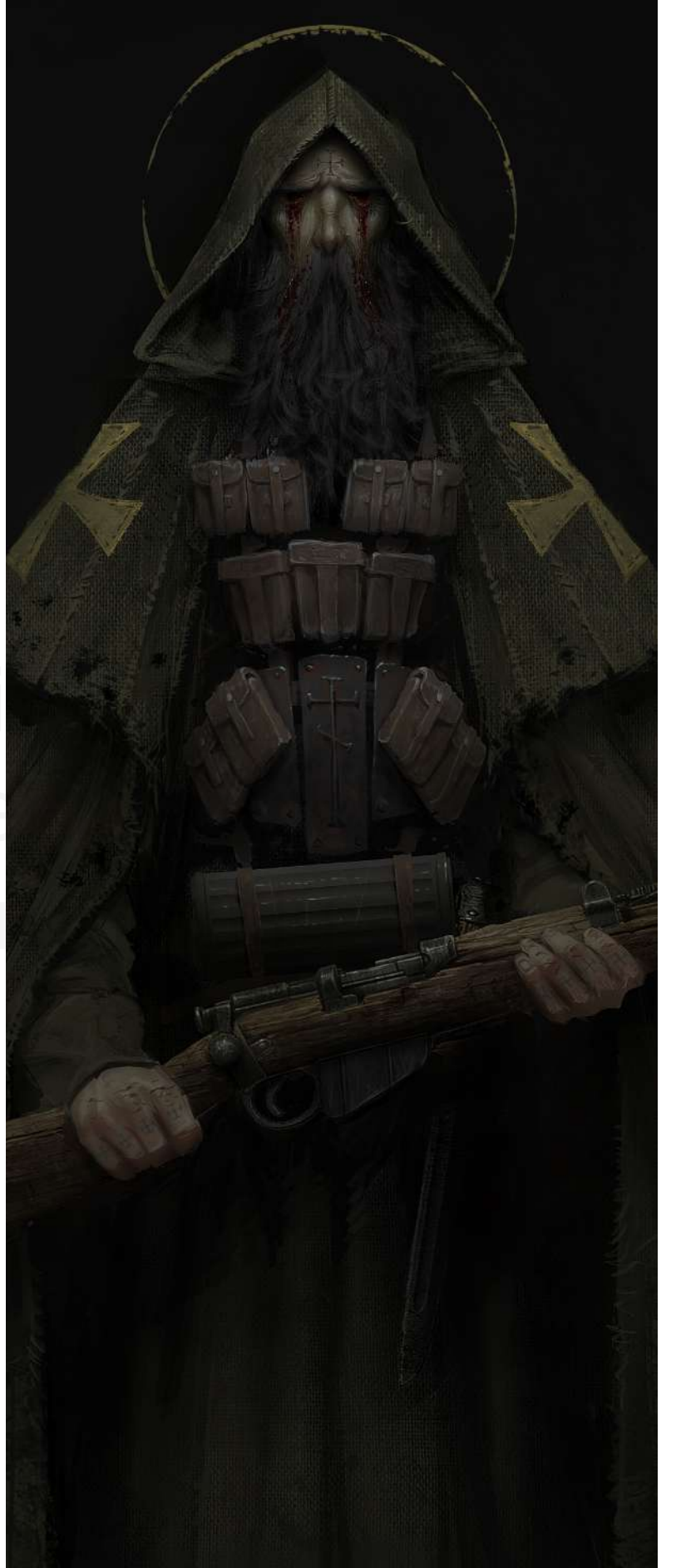
Giydikleri ikon zırhlar ve aziz tasvirleriyle süslü kalkanlar, görünüşte sade olsalar da, makineli tüfek mermilerine dayanacak güçtedir.

Yanlarında taşıdıkları değirmen taşları, günahkârların boynuna bağlanmak içindir — böylece düşmanı No Man's Land'in çamurunda ve kanında boğarak infaz ederler.

“Tüfek ve siper sopası savaş için üretilir:

Ama intikam Rab'dendir.”

- Battle Psalms 17:7, New Orthodox Syncretic Bible

Yeni Antakya Prensligi

Melchior Gessel'in anlattığı Kilise tarihinin Resmi ve Gerçek yıllıklarından, 1910 İS - Yeni Antakya

Üç yüz yıldır Yeni Antakya Prensligi, Cehennem Kapısı'nın gölgesinin tam kenarında, Kilise ve İnançlıların odak noktası olarak meydan okurcasına durmaktadır. Tüm İnançlarımızın Yurdu'dur.

Umutlar, Heretik güçlere karşı ve şeytanın gücüne karşı ilk savunma hattıdır. Yeni Antakya düşerse, tüm Levant kaybedilecek.

Savaş dünyanın bu köşesini hiç terk etmedi. Kadim Antakya şehri 1545 yılında gizemli şeytani bir silahla yok edildi, ancak Sadıklar harabelerdeki konumlarını asla terk etmediler. Geride kalan kraterden yayılan ölümcül şeytani öze rağmen, garnizon, güçlü Konstantinopolis, Marquis of Hell'in Kimaris lejyonlarına yenilirken bile ayakta kaldı.

Yıkımdan önce, kadim Antakya şehri her zaman ilk sınav verilen savunma hattıydı. Bu yüzden, 1559 yılında Viyana'daki Kılıçlar Meclisi'nin şehri yeniden inşa edip tahkim etme kararı alması şaşırtıcı değildir. Ayrıca, tüm İnançlı ulusların Yeni Antakya'ya her yıl haraç göndermesi kararlaştırılmıştır — ancak bu vergi nadiren madeni para şeklindedir.

Bunun yerine, Avrupa, Akdeniz ve Afrika dominyonları boyunca uzanan bölgelerden, sonu gelmeyen erzak trenleri; yiyecek, alet, cephane, silah, makine, usta işçiler ve mühendisler taşınmaktadır.

İkmal yollarını açık tutmak, sürekli bir kedi-fare oyunudur; çünkü Sapkın sızma birlikleri ve akıncılar, Prenslik'in bugüne dek ayakta kalmasını sağlayan kervanlara ve gemilere sürekli saldırılar düzenler.

O günlerden bu yana, Yeni Antakya, dünyanın en önemli kale-şehri hâline geldi; Avrupa ve Afrika'nın Kılıcı ve Kalkanı.

Cehennem'e karşı duran Kilise prensleri ile farklı devlet ve toprakların önderlerinin tamamı şunu iyi bilir: Sapkınlar karşı savaşlarını kendi topraklarından uzakta vermek en doğrusudur.

Bugüne dek Yeni Antakya, sekiz büyük kuşatmaya dayanmıştır ve yetmiş yedi görkemli kuleyle donatılmış meşhur surları henüz hiç yanlamamıştır. Bu direnişin bir sebebi de, surlara gömülmüş halde duran yüzlerce ankorit sayesinde mümkündür — bunlar, içlerine kendini adayanların canlı canlı mühürlendiği metal savaş mabetleridir ve gece gündüz tetikte bekleyerek gözlem yaparlar.

Her şeyden çok, Mesih'in Sancağı altında hizmet etmeye gönüllü gelenler, Prenslik'in varlığını sürdürmesini sağlarlar. Bu yüzden şehrin sokaklarında yüzlerce dil ve lehçe duyulur.

Bir köşede Polonya-Litvanya süvarilerinin, Varangian Muhafızları'nın son kalıntılarıyla omuz omuza yürüdüğüne şahit olunabilir; başka bir yerde, İrlanda'dan gelen bir sokak vaizinin, Etiyopyalı askerleri dava uğruna can vermeye çağırın vaazlarını dinleyebilirsiniz. Belki de Kilise Mühendisleri'nin, son icatlarını ön cephede denemeye götürdükleri alayı geçerken görebilirsiniz.

Tüm bunlar, sokakları durmaksızın devriye gezen Erdem Yayma Bürosu'nun keskin bakışları altında gerçekleşir. Askerlerin eğlencelerine göz yumarlarsa da, Kilise doktrinine en küçük bir sapmayı bile vahşice cezalandırırlar. Sapkınların infazı, her hafta düzenlenen ve büyük kalabalıkları çeken bir gösteri hâline gelmiştir. Fabrikalar simsiyah dumanlar püskürterek çalışır; atölyelerden yeni üretilmiş tanklar çıkar. Dökümhaneler, Yeni Antakya'nın gururu olan topçu taburlarını tam kapasitede tutmak için gece gündüz bembeyaz alevlerle yanar.

Şehrin tekno-laboratuvarlarında, Kilise durmadan çalışır: Kurtarıcı'nın klonlanmış et ve kanıyla güçlendirilmiş, insanüstü Komünikanlar yaratmaya uğraşırlar. Her yıl binlerce işçi, korkunç kazalarda ya da aşırı çalışmaktan hayatını kaybeder ve onların fedakârlığını onurlandıran büyük heykeller, şehrin dört bir yanında yükselir.

Tüm bu hazırlıklara rağmen, Yeni Antakya'nın, Sapkın kuvvetlerin tamamının birleşik saldırısına karşı dayanamayacağı acı ama gerçek bir durumdur.

Prenslük'in bugüne dek ayakta kalabilmesini sağlayan tek şey, şeytanlar arasındaki vahşi ve kanlı iç çatışmadır.

Başmelekler ve Cehennem Prensleri, sürekli olarak birbirleriyle çekişir ve entrika çevirir; bunlardan biri, tam ölçekli bir istilayı başlatacak kadar uzun süreyle üstünlük kazanmayı yalnızca nadiren başarır.

Savaş yüzyıllardır sürmüş, büyük çarpışmaların arasında on yıllarca süren diken üstünde bekleyişler yaşanmıştır. Fakat Cehennem'in Hükümdarları ölümsüzdür — onlar için bu savaş henüz yeni başlamıştır.

Zamandan önce var olmuş bu varlıklar, milyonlarca ölümlünün acısını yavaş yavaş ve zevkle tatmak ister. Bu yüzden Büyük Savaş sürüp gider — bazen uzun sessizlik yıllarıyla, bazen de ani ve vahşi taarruzlarla.

Tüm İnançlı silahlı kuvvetlerin sözde en yüksek komutanı olarak, Yeni Antakya Dükü unvanı eşi benzeri olmayan bir itibar ve onur taşır.

Fakat Dük'e sadakat yemini edilmiş olsa da, Cehennem'e karşı savaşmaya gelen birlikler, Hristiyan âleminin dört bir yanından geldikleri için çoğu zaman kendi birlik yapıları içinde, kendi liderlerinden emir alarak hareket eder.

Yine de, bazı askerlerin vatandaşlıklarını bırakıp doğrudan Haç'ı kuşanarak yalnızca Dük Konstantin'in emrine girdikleri de bilinmektedir.

Bu nedenle, Prenslük'in daimi ordusu, inançlıların bir araya getirebildiği en büyük ve en güçlü tek ordu sayılır — ve Umutların Evi'nin surlarında görev yapanlar, taşıdıkları armayı haklı bir gururla taşır.

Son yıllarda, Dük, No Man's Land'e küçük birlikler göndermeye başlamıştır. Bu birlikler, istihbarat toplamak, kayıp bilgileri ve sırları aramak içindir.

Gözlemciler

İhtiyaç büyük olduğunda, Stratejik Kehanet Sinodu, meşhur Gözlemcilerini savaşa destek vermesi için gönderir.

Bu savaşçı keşiş tarikatı, mutlak yalnızlık içinde bir hayat sürer; zihinlerini ve bedenlerini keskinleştirerek, kendilerini Tanrı'nın Elinde yaşayan birer silah hâline getirirler.

Bir asker bu tarikata katıldığında, Kelâm Mabedi'ni neredeyse hiç terk etmez — tek istisna, savaş alanına çağrıldıkları anlardır; zira benzersiz yetenekleri, savaşın dengesini İnananlar lehine kesin biçimde değiştirebilir. Ancak dualarına ya da eğitimlerine gelecek en ufak bir dış müdahale, onların Yaratılışın Rabbi ile iletişim kurma yetisini kaybetmelerine neden olur.

Bu yüzden Gözlemcilerin günleri, savaş ya da zihin disiplinlerini çalışmadıkları zamanlarda, kapalı hücrelerde tam bir inziva içinde geçer.

Gözlemciler, özel olarak tasarlanmış bir Oculus Miğferi takarlar; bu başlık, onların Tanrı'nın Sesi'ne uyumlanmasını sağlar.

Bu olağanüstü bağ sayesinde, geçmiş, şimdi ve geleceği aynı anda belirli bir düzeyde algılama yetisi kazanırlar. Bu da onlara, eşi benzeri olmayan savaş becerileri kazandırır.

Fakat canlı bir insan, Kutsal Sözleri duymaya uygun değildir — dolayısıyla bu yetenek ağır bir bedelle gelir.

Çünkü Tanrı'nın Sesi asla yok olmaz; Gözlemciler, yaratılışın başlangıcından bugüne dek süren ilahi anlatı içinden doğru yolu ayıklamak için insanüstü bir odakla konsantre olmak zorundadır.

İlahi Yankı'nın kulaklarında aralıksız çınlaması, onların uyumasını imkânsız hâle getirir. Bu yüzden, Gözlemciler ağır yatıştırıcılar ve zihin değiştirici ilaçlar kullanmak zorundadır, ancak böylelikle savaş alanındaki görevlerini kısa süreliğine bile olsa taşıyabilirler.

Gözlemciler, Tanrı'nın Kelâmı'nın ezberli tekrarı üzerinde titizlikle çalışırlar; bu da onlara, hitap ettikleri herkese — ister dost, ister düşman — emir verme gücü kazandırır.

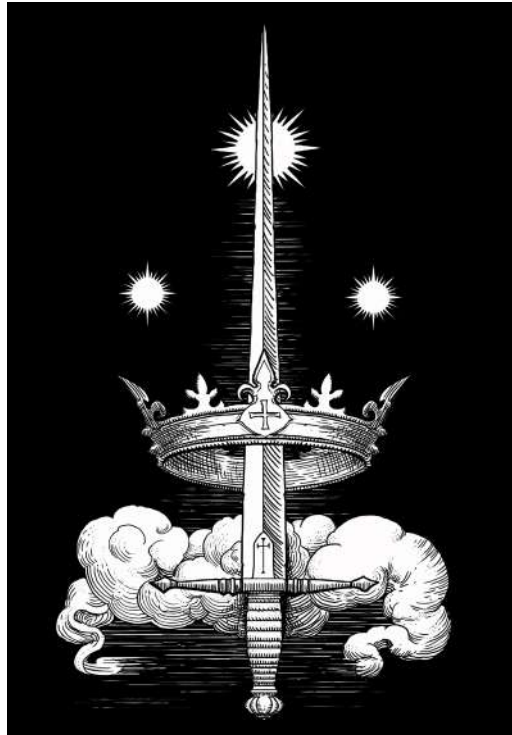
Miğferlerinde kullanılan özel metal, Kutsal Sözü mümkün olan en doğru biçimde taklit etmelerine imkân tanır; bu da yaratılmış her varlığın, kısa bir anlığına da olsa, onlara itaat etmesini sağlar.

Her ne kadar birçok silahı ustalıklı kullansalar da, Gözlemcilerin tercih ettiği silah, siper mızrağıdır. Bu silah, onlara dikenli tellerin üzerinden ustalıklı sıcırayarak düşman siperlerine yıkıcı bir güçle dalma imkânı sağlar.

Her Şeyi Bilen Kudretli Olan'ın sözleriyle yönlendirilen Gözlemciler, neredeyse her saldırıdan kaçınma yetisine sahiptir. Yeterli odakla, miğferlerine yerleştirilmiş "Tanrı'nın Gözü" kristali sayesinde yaklaşan saldırıları önceden görebilirler.

Bu nedenle, düşmanların onları alt etme çabaları çoğu zaman boşa çıkar; çünkü Gözlemci, saldırının tam olarak nereye ineceğini önceden bilerek, yalnızca en az gereken hareketle kendini güvende tutar.

Ancak en ufak bir dikkat dağınıklığı, onları yönlendiren Tanrı'nın Sesini kaybetmelerine neden olabilir; bu da onları, herhangi bir ölümlü asker kadar ölüme açık ve savunmasız hâle getirir.

Sinod'un arması, bir Kılıç ve Taç tasvir eder — bu, savaş yoluyla Tanrı'ya hizmeti simgeler.

Bulutlar ve Yıldızlar ise, Sinod'un doğrudan Rab ile iletişim kurma görevini temsil eder.

Paladinler

Yaklaşık 800 yıl önce başlayan Büyük Savaş'tan bu yana, İnançlılar, aşılması imkânsız görünen bir sorunla karşı karşıyaydı: Savaşı düşmanın ayağına götürememek.

Çünkü Cehennem'in Açık Kapısı'nın doğaüstü kudreti öylesine büyüktür ki, ona göz hizasında bile yaklaşmak, ancak en iradeli ve en dindar olanlar için mümkündür.

Cehennem'in içinde, Kayıp Ruhların diyarları ve iblis lejyonları beklemektedir.

Ancak Kilise, en üst düzey gizlilik içinde bu çıkmaza bir yanıt üretti: Paladin Programı.

Paladinler, Mendelist Tarikatı'nın şimdiye kadar yarattığı en büyük varlıklardır. Onlar, Meta-Mesih Programı'nın üretebildiği en saf kanın damarlarında aktığı, neredeyse kusursuz Komünikanlardır.

Paladinler, öylesine bedensel ihtişama ve içsel kutsallığa sahiptir ki, yalnızca Kudüs'ün Gözyaşı Vadisi'ne yaklaşmakla kalmaz, aynı zamanda doğrudan Cehennem Kapısı'ndan geçip içeride görev üstlenebilir — ve dönüp hikâyelerini anlatabilirler.

Her biri, hem beden hem ruh bakımından insan formunun neredeyse kusursuz hâlini temsil eder; ancak Yaratılış'taki herkes adına yüzyıllar süren savaşlarda uğradıkları yanıklar ve yaralarla kaplıdır.

Paladinler, Castel Sant'Angelo'nun gizli bir kanadında, izole hücrelerde yaşarlar. Görev saati geldiğinde, Azizler Konseyi onları savaşa çağırır.

O zaman, Paladin hücrelerinden çıkar, silahlandırma odasına gider ve Aslan Suretindeki Savaşçı Mesih Mozaiği'nin ortasında diz çöker.

Ardından, görme ve cinsel güdülerini ellerinden alınmış uşaklar tarafından silahlandırılır ve zırhlandırılır — zira Kilise hizmetkârlarının bakışı, Paladin'in üzerine düşecek kadar bile kirli olamaz.

Görev brifingi, bir Kardinaller Generali tarafından verilir.

Ardından Paladin'e, daha ölmeden Son Yağlama Ayını uygulanır — zira Gehenna içinde yürütülecek bir savaş, insanlığın üstlenebileceği en ölümcül görevdir.

Başlangıçta on iki Paladin vardı, ancak şimdi yalnızca dokuzu kaldı.

İkisi savaşta düştü, ve birinin hainliğe saptığı fısıltıları dolaşiyor — ancak Kilise, bu tür iftiraları ölüm cezasıyla bastırarak şiddetle reddetmektedir.

Tüm çabalara rağmen, Kutsal Mendelist Tarikatı, son üç yüzyıldır tek bir yeni Paladin bile yaratmayı başaramamıştır.

Kutsal zırhlarını ve silahlarını yenilemenin de en az kendilerini yeniden yaratmak kadar zor olduğu kanıtlanmıştır.

Kutsal Kudüs'ün yıkımından beri, Paladin teçhizatının işlenmesinde gereken Golgotik tektitler artık toplanamamaktadır.

Bu yüzden, son derece özenli biçimde Kilise Militan Hizmeti Şubesi'nin müridleri tarafından korunmalarına rağmen, Paladinlerin karmaşık zırhları büyük ölçüde yanmış, yıpranmış ve aşınmıştır.

Birçok zırh parçası, gerekli malzemenin ufak bir parçası bile kurtarılabilir umuduyla yeniden dövülmek üzere ayrılmıştır.

Bu yüzden her Paladin, zırhının zayıfladığı yerlerde dünya üzerinde eşi olmayan bir acıya katlanmak zorundadır — ve bu yalnız seferlerinde, sadece sarsılmaz inançlarına dayanırlar.

Cehennem'in Dokuz Halkası'nın her biri, kendine özgü zehirli gazlar, yakıcı sıcaklıklar ya da mutlak sıfırın altına düşen ölümcül soğuklar gibi bir ortam sunar.

Bu da, her bir Halka için ayrı bir zırh gerektirir.

Bir Paladin, Cehennem Kapıları'ndan içeri adım attığında, şunu bilir:

Ya görevi tek başına başaracaktır, ya da yalnız ölecektir.

Kendi tarikatından biri bile yardım etmeyecektir.

Paladinler yalnızca Azizler Konseyi'nin doğrudan emriyle ve son derece sınırlı şekilde kullanılır.

Üstlendikleri her görev, Kilise'ye ve genel savaş çabasına büyük ve somut fayda sağlamalıdır — ve bu uzun vadeli fayda, Stratejik Kehanet Sinodu tarafından onaylanmalıdır. Paladinlere verilen görevler arasında şunlar vardır:

- Cehennem'in önemli soylularını yok etmek,
- Kutsal Kara Kase'nin yeni, yıkıcı varyantlarını geliştiren laboratuvarları ortadan kaldırmak,
- Ya da iblisleri, Kuzu'nun kanı ve kutsal ateşle sorguya çekerek cehennem planlarını açığa vurmaya zorlamak.

Burada tasvir edilen, Cehennem'in
Üçüncü Halkası'ndan sorumlu
Paladin olan Gérin'dir.
Savaş için kuşandığında yaklaşık 5
metre (17 ayak) boyundadır.

Siper Hacıları

Cehennem'in hizmetkârlarına karşı savaş şiddetle sürerken, dünyanın dört bir yanında garip görünümle İnançlıları rahatsız etmeye başladı.

Cennet tarafından dokunulmuş erkek ve kadınlara vahiyler bahşediliyor; Tanrı'nın habercileri tarafından Keşifler (Revelations) açıklanıyor.

Kutsal Tarikatlara mensup Rahibe Kızkardeşler, Stigmata ile mühürleniyor ve meleklerin buyruğuyla kılıç ile haçı kuşanıyorlar.

Günah işlemiş olanlarsa, kefaret arayışıyla, mümkün olduğunca çok Şeytan takipçisini yanlarında öte tarafa götürerek günahlarını affettirme yolunu seçiyorlar.

Ve böyle gelirler: deli olanlar ve sakat kalanlar, Tanrı tarafından dokunulmuşlar ve suçlulukla ezilenler — hepsi, Peygamberler ve Peygamber Kadınlar etrafında toplanır ve Siper Hacıları Alaylarını oluştururlar.

Bu gruplar düzensizdir, ama ellerine geçirdikleri her şeyle silahlanırlar ve Rabbin peygamberlerinin izinde ön cepheye yürürler.

Benzersiz bir coşkuyla savaşırlar, kendilerini Sapkınlarla karşı ölümüne saldırılara atarlar; ellerinde en eski çakmaklı tüfeklerden, kırbaçlara, Molotov kokteyllerine kadar ne bulurlarsa onu kullanırlar.

Hacılar, resmi olarak Vatikan tarafından onaylanmazlar, ama Kilise yine de bu inançlı seferleri kutsal.

Bu yüzden Hacı Alayları, savaş alanlarında sıkça görülen bir manzaradır; genellikle No Man's Land boyunca intihar saldırılarıyla Sapkın hatlarına hücum ederler — onları, gördükleri vahiylerle yönlendiren Peygamberler ve "Tanrı Korkusu"nu aşılama görevli Castigatorlar'ın kırbaçları ileri iter.

Hacılar'ın çoğu, askeri eğitimden yoksun sıradan erkek ve kadınlardır.

Ancak bir kez Siper Hacıları'nın Demir Capirote'unu taktıklarında, Cehennem'in en derin Bolgia'larından çıkma bir iblisle bile göz kırpmadan yüzleşebilirler.

Ve ölüm, her zaman onların yolculuğunun sonu değildir: Bazen Yedinci Meta-Mesih, düşmüş bir Hacıyı layık görür ve onu geri getirir — artık Şehit-Kefaretçiler olarak dönerler:

Cennet ile Yeryüzü arasında bir yerde savaşan, kurşun ya da süngü darbelerinden acı duymayan savaşçılar...

Daha nadir ve çok daha tehlikeli olanlar ise Stigmatik Rahibelerdir:

Üçüncü Meta-Mesih'in çektiği yaraları kendi bedenlerinde tezahür ettiren, Kutsal Kızkardeşler.

Bu rahibeler, yakın dövüşte ustadır; çünkü her kanı akan yara, onları zayıflatmak yerine güçlendirir — zira Rab'lerinin çektiği acıya duydukları bağlılık, onlara sıradan ölümlülerin asla erişemeyeceği bir dayanıklılık ve kudret verir.

Kılıç ve tabanca kuşanarak, No Man's Land'den korkusuzca geçerler;

ve Yaralı Kurtarıcı uğruna yara almak için dua ederler — çünkü bu yaralar, onları Tanrı'nın İntikamına dönüştürür.

Siper Hacılarının önüne ise Dini Mahkûmlar sürülür:

İnanç'ın düşmanı olarak yakalanmış, son bir tövbe eylemine zorlanan sapkınlardır,

ya da kendi isteğiyle kefaret arayan gönüllü günahkârlardır. Her biri, ağır patlayıcılarla sarılmıştır ve düşman hatlarına vardıklarında patlatılır.

Ölüm bölgesinde çılgınca koşarken, ya mucizevi biçimde hayatta kalıp kaçmayı, ya da ellerinden geldiğince çok Lucifer müridini yanlarında götürmeyi umut ederler — inançlarına göre.

En kudretli Hacı Alaylarına ise bir Mabet Ankoriti eşlik eder:

Yaklaşık dört metre boyunda metal bir dev, savaşın yaşayan sunağı, neredeyse hiçbir hasara karşı savunmasız değildir.

Ankorit'in içi, dikenler ve çengellerle kaplıdır —

onu kontrol eden keşiş, içeride sürekli bir ıstırap hâlinde yaşar ve bu acıyı Rab'bin çektiği gibi neşeyle kucaklar.

Savaşta, bu devler devasa boyutlardaki Adamantinden Catherine Çarkları kullanır.

Günahkârları ve sapkınları hamur gibi ezerek öldürürler, ardından cesetleri çarka asıp ibret için sergilerler.

Siper Hacıları arasında, çeşitli tarikat ve alayların sayısı ve biçimi akıl karıştırıcıdır.

Örneğin, Kutsal İntikamın Kefaretçileri, Azize Olga'nın adına yemin eder

ve alev makineleri, yanıcı el bombaları ve yangın mühimmatıyla Sapkınlara saldırırlar.

“Gökyüzü karanlığa
bürünecek,
toprak yarılacak
ve lanetlilerin çılgınlıkları çağlar
boyunca yankılanacak.”

- Novae Revelationes 99:24

Demir Yolun Hacıları, Azize Rita of Cascia'nın izinden
gider ve savaşa çekiçler, tokmaklar, topuzlar ve sopalarla
katılırlar.

Vaktinde çektiği acıyı yaşatmak için, kendilerine çiviler
çakarlar, tıpkı kutsal saydıkları azizeleri gibi.

Roma'nın Theban Lejyonu, sapkınların kafalarını
sancaklarına asar — bu, koruyucu azizleri Aziz Maurice'in
anısını yaşatmak içindir.

Kılıç ve çeşitli keskin silahlarla dövüşürler ve topladıkları
Sapkın kafalarının sayısıyla birbirleriyle yarışır.

Kutsal Çile Alayı'na bağlı Siper Hacıları,
yakın dövüş konusundaki fanatik tutkularıyla bilinir.
Zırhları ikonlarla süslüdür, kalkanları aziz tasvirleriyle
bezenmiştir — ve dış görünüşlerine rağmen bu teçhizat
makinelî tüfek mermilerine dayanıklıdır.

Yanlarında taşıdıkları değirmen taşları,
günahkârların boynuna bağlanmak içindir —
böylece düşmanı No Man's Land'in çamurunda ve
kanında boğarak infaz ederler.

Mabet Ankoritleri

Mabet Ankoritleri, yaklaşık 12 ila 15 feet (3.5 – 4.5 metre) boyunda metalden yapılmış dev yaratıklardır — savaşın yaşayan sunağıdır ve neredeyse hiçbir zarara karşı savunmasız değildir.

İçlerindeki dizel motor, kara dumanlar kusar; borularından yükselen boru sesleri, dualarla yankılanır.

Ankorit'in içi, dikenler ve çengellerle kaplıdır, böylece onu kontrol eden keşiş, sürekli bir işkence içinde olur — ama bu acının içinde Rab'bin çektiği gibi acı çekmekten sevinç duyar.

Dış yüzeyi, hizmet ettiği Hacı tarikatının geleneklerine göre, ikonlar, kutsal emanetler ve dua parşömenleriyle süslenmiştir.

İlk Ankoritler, uzun zaman önce Büyük Moravya'daki Velehrad kale-manastırında inşa edilmiştir.

Bu savaş makinelerinden yüzlercesi, Aziz Methodius'un rehberliğinde üretilmiştir.

Fakat artık bu zanaat kaybolmuştur; çünkü manastır, iblis Marchosias'ın yönettiği bir Ölüm Komandosu sızma birliği tarafından yok edilmiştir.

Daha sonra, Yeni Antakya'daki Mühendislik Dökümhanesi, Ankorit tasarımını temel alarak Makine Zırhı (Machine Armour) adını verdikleri, daha küçük ama çok daha çevik kişisel koruma zırhları geliştirmiştir.

Fakat Hacı Alayları, bu modern mühendislik harikalarına ne erişime sahiptir, ne de onlara ihtiyaç duyar.

Çünkü Ankoritler hem korkunç bir savaş aracı, hem de hacılar için ibadet ve bağlılık odaklı bir yürüyen mabet olarak hizmet eder.

Bir kez keşiş ya da rahibe içine yerleştirildiğinde, Ankorit'in içinden asla çıkmaz — ölene kadar.

Savaşta düştüğünde (ya da çok nadir şekilde yaşlılıktan öldüğünde), bedeni büyük bir saygıyla çıkarılır, ve beden parçaları, Ankorit'in üzerine yerleştirilen kutsal emanet sandıklarında (reliiklerde) korunur.

Bu yüzden her bir Ankorit, Cehennem güçlerine karşı verilen savaşın uzun tarihine tanıklık eden bir kutsal makinedir.

Savaşta her Ankorit, devasa bir adamantinden Catherine Çarkı ile birlikte, muazzam bir Kemikkıran Topuz taşır; bunlar aracılığıyla Tanrı'nın gazabını, günahkârların, sapkınların ve mürtedlerin üzerine indirir.

Bir bağlılık ve kefaret göstergesi olarak, Siper Hacıları ya da Stigmatik Rahibeler arasında, çarka bağlanarak son savaşlarında ölmek için gönüllü olmak, yaygın bir uygulamadır.

Bu uygulama, hem günahlarının kefareti olarak acı çekmeye gönüllü olduklarını hem de bu kurbanın Ankorit'e ruhsal koruma sağladığına olan inancı simgeler.

Kilise bu geleneğe hoş bakmasa da, her savaş öncesi Hacılar, Ankorit'lerinin etrafında toplanır, ve çarkta can vermek gibi kutsal bir onura layık görülme umut ederler.

Resimde görülen Mabet Ankoriti,
Onuncu Bela Alayı'na bağlı bir Siper Hacısı Alayının
parçasıdır.

Bu alay, savaş öncesi geleneksel olarak kuzular kurban eder,
ve Tanrı'nın gazabından korunmak için kendilerini
kurbanın kanıyla mesh eder.

Sapkınlar Lejyonu

Dünyayı karanlığın kefeni örtüyor.
Cehennem'in ağzı gibi açılmış kapılarından, duman ve
kükürt fışkırıyor,
ve Tanrı'yı terk etmiş insanların,
O'nun Yaratılışına açıkça savaş açtığı toprakları zehirli sisle
kaplıyor.

Acı bir gerçektir ki, insanlığın üçte biri, Cehennem'in
putları önünde diz çökmüştür.
Yeryüzündeki ana şeytani askeri güç olan Sapkın Lejyonlar,
bu lanetlenmiş yurttaşlar arasından yetiştirilmektedir.

Kardinal Muhafız'ın özel bağışlamasıyla, casuslar
Cehennem'in topraklarına gönderilir.
Çoğu yakalanır ve bir daha asla görülmez —
bazılarının ise ebediyen çığlık atan kesik başları, Kutsal
Üçlü ile alay eden kanlı rünlerle damgalanmış şekilde Yeni
Antakya'ya geri gönderilir.

Yine de, bazı şanssız azınlıklar ışığa geri döner...

ve şahit oldukları dehşetleri fısıldarlar:

– İlk doğan çocukların, Baal'in yanan heykellerinin ağzına
atılması...

– İnsan etinin, korkunç pazarlarda kilo ile satılması...

– Altın Buzağı'ya adanmış dev putlar önünde,
kendinden geçmiş erkek ve kadınların kendilerine tapınır
gibi secde edip, derilerini katman katman soyup kurban
etmeleri...

Demirden ve kara taştan yapılmış şehirlerde,
ters çevrilmiş piramitler ve kuleler, derinliğe doğru uzanır.
Bu çukurların içinde, ağlayan esirlerin,
cehennemi bazalttan yapılmış lanetli bıçaklarla,
günlerce, haftalarca yavaşça kesilerek kurban edildiği
sunaklar bulunur.

Cehennem Prenslere adanmış katedraller,
volkanik taşlardan örülmüş dev kemerlerin altına
asılmıştır,
ve mahkûmlar, yüzlerce ters haç üzerine çivilenmiş hâlde
sonsuz cezaya bırakılır.

Anlatılanlara göre, paramparça edilmiş et ve metalden inşa
edilmiş devasa fabrikalar uzanır Cehennem diyarlarında.
Bu fabrikaların ocaklarında, savaş için durmaksızın
mühimmat dövülür.

Tartarus'un demircilerinin öğretileriyle, simyacılar,
devasa savaş makineleri ve zırhlı yaratıklar üzerinde gece
gündüz çalışır.
Efendilerinin yasaklı metalürji sırlarını kullanarak,
insan mühendisliğinin erişemeyeceği ölçüde acı ve ölüm
üreten silahlar üretirler.

Bu kentler, bir zamanlar yeryüzünün mağrur şehirleriydiler
—
ama şimdi, kiliseleri yerle bir edilmiş,
ve bütün nüfusları, Tanrı'nın Tahtı'nı yıkmaya adanmış
durumdadır.

Cehennem'in yeryüzündeki topraklarında hayatta kalmaya
çalışan terk edilmiş halklar arasında,
en yüksek statü, Büyük Savaş'ta savaşılan askerlere verilir.
Ancak, lanetliler ordusuna katılmak kolay bir iş değildir.
Sapkın Lejyonlar'a katılmak isteyenler,
Cehennem'in yanan tunç kapılarına doğru kutsallıktan
yoksun bir hac yolculuğuna çıkmak zorundadır.
Daha millerce öteden, cehennem'in ısı, hem eti hem de
ruhu kavurur — ta ki acı katlanılmaz hâle gelene kadar.
Gözyaşı Vadisi'nde, bu kapılara çıkan büyük yol,
inleyen ruhlar ve yakarışlarla döşelidir —
ve kömürleşmiş ceset yığınlarıyla kaplıdır.

Bu yığınların çoğu hâlâ yarı hayattadır,
acı içinde kıvrılarak yaşamla ölüm arasındaki grotesk bir
alacakaranlıkta sıkışıp kalmışlardır —
çünkü kötülükleri bile yetersiz bulunmuştur.
Bu atılmış ruhlar, Kıyamet Günü'ne dek acı içinde
kıvrınmaya mahkûmdur.

Ama Cehennem'in Ağzı'na kadar ilerleyebilenler,
layık görülür ve Lejyonlara kabul edilir.
Orada kırılması imkânsız yeminler ederek,
ebedi karanlığa zincirlenirler.

Vücutlarına, kendilerini sahiplenen Şeytan Efendisi'nin
mührü kazınır.

Sonrasında, Cehennem'in zırh ambarlarında kuşanırlar;
Sapkın Rahipler, arkalarındaki Başşeytan'ın fısıltılarıyla
yeni adayları çağırır.

Böylece, yeni bir Sapkın Lejyoner doğar.

Başşeytanları efendileri olarak tanırırlar —
ve böylece ebediyen lanetlenirler.

Yine de bazıları, daha da ileriye gider:
Kapı'nın ta kendisine, hatta ötesine kadar.

Tenleri alev alır, ve bir daha asla iyileşmez —
ama en kararmış ruhlara sahip olanlar,
doğrudan Inferno'nun içine adım atabilir.

Bu yürüyen lanetliler arasında,
Anointed (Kutsanmışlar), Lejyonlar arasında özellikle yüceltilir.
Onlar, zihni sınır tanımayan vahşetin timsalleridir —
devasa güçte, sarsılmaz sadakatte erkekler ve kadınlar. Ebedi Alev
Gölü'nün kıyılarına uzanan lanetli yolu yürüyerek,
orada sonsuz azapta bükülen ve çürüyen ruhların arasından
geçerler...
ve Anointed olarak yeniden doğarlar —
derileri sonsuza dek kararmış ve yanmış bir hâlde,
uçurum ateşlerinin kucaklamasıyla mühürlenmiş şekilde.
Bu kömürleşmiş bedenleri asla iyileşmeyecektir,
ancak karşılığında onlara,
Ağır Gehenna Zırhı giyme hakkı verilir
ve normal bir insanın kaldıramayacağı silahları kullanacak güce
kavuşurlar.
Derler ki,
gözlerine bakan biri,
Cehennem'in alevlerini doğrudan görür —
çünkü o alevler, onların gözlerine sonsuza dek kazanmıştır.

Yine de, bu dehşeti görenlerin bazıları,
sapkın adanmışlıkta daha da ileri gider.
İntihar, büyük bir günahdır —
ve birçokları tarafından hevesle kucaklanır.
Çoğu, son kurbanlarını Şeytanlara fark ettirmek için çığlık atar,
ama bu çabalar genellikle boşa çıkar —
zira Cehennem'in soyluları kaprislidir
ve kendi hizmetkârlarına ihanet etmekten de
en az düşmanlarına zarar vermek kadar haz duyarlar.
Fakat bazıları vardır ki,
gerçekten dehşet verici ve yozlaşmış ruhlara sahiptir.
İşte bunlar,
Kurtarıcı'ya hakaret olarak yeniden diriltilir —
ve Chorister (Ezgi Taşıyanlar) olur.
Bunlar, Yaratılış'ın iğrenç birer karikatürüdür:
Kesilmiş başlarıyla,
Şeytan'ı öven lanetli ilahiler söylerler —
ve sesleri, düşmanlarının kulaklarından kan gelmesine yol açar.
Her ne kadar Sapkın Lejyonların büyük çoğunluğu ölümlü
insanlardan oluşsa da,
Cehennem, zaman zaman bu safları kendi iğrenç soyundan
gelenlerle destekler:

- Yakalanmış ve ele geçirilmiş yaratıklardan yapılmış Kabus
Yaratıkları (War Beasts),
- Ve mobil topçu olarak görev yapan korkunç Topçu Cadıları
(Artillery Witches).

Böylece, bu lanetli savaş tiyatrosunda,
ölümlüler ve iğrenç varlıklar,
yan yana yürür,
azabın zincirleriyle birbirine bağlanmış şekilde.

İşkence gören canavarların inlemeleri,
lanetlenmiş ruhların çığlıklarıyla birleşir,
ve gökten, Heretiklerin bu sapkın Haçlı Seferi'ne karşı duranların
üzerine,
alevli intikam yağar —
çünkü bu sapkınlar,
Yaratıcı'ya denk olmak gibi delice bir hedefle,
**asla durmayan bir savaş vermektedir.

Sapkın Ölüm Komandoları

Daha çok küçük yaşlardan itibaren, seçilmiş bir grup Sapkın genç, Cehennem Kapıları'nın ötesine gönderilir — amaç, Ölüm Komandoları olarak yetiştirilmeleridir.

Az kişi seçilir, daha da azı geri döner — ama bu eğitimi tamamlayanlar, Sapkın Lejyonlar içindeki en seçkin savaşçılar arasında yer alır.

Cehennem'in Yedinci Çemberi'ndeki kışlarında, bu çocuklara suikastın ölümcül sanatı, Cehennem'de yaşayan en büyük katillerin lanetlenmiş ruhları tarafından öğretilir. Burada, her türden silah ve zehirin kullanımı üzerine vahşi bir eğitimden geçerler.

Başşeytan Beleth'in kişisel muhafızları tarafından savaş sanatı üzerine eğitilirler.

Savaş alanında yılanlar gibi süzülmeyi, ve arkalarında cinayet izi bırakmayı öğrenirler.

Kullandıkları Tartarus Pençeleri, ölümlülerin tanıyabileceği her zehirden daha ölümcül olan Styx Nehri'nin sularında sertleştirilmiştir.

Birçoğu, susturulmuş tabancalar taşır — hedefi görünmeden ve duyulmadan öldürmek için.

Silahlarının ötesinde, bu komandolar ayrıca:

- Işığı kırarak görünmezlik sağlayan gizlilik jeneratörleri,
- Ve masum bir kalbin özüyle çalışan cehennem teknolojileri taşırlar —

öyle ki, Tanrı'nın gözlerinden bile saklanabilirler.

Eğitimleri tamamlandığında,

Ölüm Komandoları, kanlı katliamların sessiz hayaletleri olarak uçurumdan çıkıp savaş alanına dağılır.

Büyük Savaş'ın siperlerinde savaşan sadıklar,

bu yaratıklardan en çok Ölüm Komandoları'ndan korkar.

Bu birliklerin en kötü şöhratlıları:

Cain, Barabbas ve Haman adlı üç usta komandodur.

1894 yılında, aynı anda

- Yüce Papa'ya,
- Yüce Kadın Peygamber Aelia'ya,
- ve Kutsal Roma İmparatoru'nu suikastla öldürmüşlerdir.

Bu eylem, Kilise kuvvetlerini kaosa sürüklemiş, ve Sapkın Lejyonların, Levant ve Avrupa'ya yıldırım harekâtı başlatmasına olanak tanımıştır.

Eğitimlerinin sonunda, Ölüm Komandoları'nın dilleri törensel bir biçimde koparılır. Ne öğrendiklerini asla konuşmayacaklardır — ve bu rahatsız edici sessizlikleri, onları çevreleyen uğursuz şöhreti daha da artırır.

Birbirleriyle, yalnızca karmaşık ve çözülemeyen el işaretlerinden oluşan bir sistemle iletişim kurarlar.

“Artık merhametsiz bir Tanrı'nın önünde titreşen zavallı yalvaranlar değiliz. Biz deriz ki: Ne mutlu kudretli zihne sahip olana, çünkü onlar kasırgaların üzerine bineceklerdir.”

- Ramman, the Anointed of the XXI Heretic Legion 'Widowmakers'

Sapkın Choristerler

Sapkınlar, daha çocuk yaştan itibaren,
Tiran-Tanrı YHWH'nin mutlak itaat talep ettiğini
öğrenirler.
Ama her zaman, ilahi baskının boyunduruğuna
başkaldıran cesur ruhlar da vardır.
Bu gözü kara kişiler, içlerini kavuran öfke içinde,
onu doğrudan incitemeyeceklerini bilseler bile,
bir tür intihar ritüeli yoluyla o zorbanın yüzüne tükürürler
—
küçük bir isyan, ama onların gözünde sonsuz bir meydan
okuma.

İntihar, büyük bir günahdır.
Ve kendini Cehennem'in yüceliği uğruna feda etmek,
Tanrı'ya karşı çok daha büyük bir hakarettir.

Bazı sapkınlar, güçlü ve yankılı bir sese doğar,
ama rütbe olarak yükselebilecekleri bir gelecekleri yoktur.
Yine de ilerleme arzusu taşıyan bu kararlılar,
Chorister olma yoluna saparlar.

Bu adaylar, büyük Başşeytanlara adanmış, dev ters piramit
tapınakların derinliklerinde
yer alan Sapkın mabetlerinin kara sunaklarına giderler.
Burada, kara bağlılık küppeleriyle giydirilir,
sunak üzerine yatarlar,
ve kendi etlerine kutsalsız rünler kazıyarak kendilerini
öldürürler.

Can vermeden önce dayanabildikleri yara ne kadar
fazlaysa,
kurbanları o kadar makbul sayılır.
En bağlı olanlar, kendi boğazlarını derinlemesine kesmeye
çalışır —
ölümleri gelene dek, ne kadar kesebilirlerse o kadar iyidir.

Bu zavallıların çoğu, Ateş Gölü'nde yok olur.
Ama bazıları, dokuz gün sonra Chorister olarak yeniden
doğar.

Cesetleri titreyerek ayağa kalkar,
kafalarını tamamen koparıp kesme işlemini tamamlarlar...
ve ardından o kesik başı kaldırır —
baş, Cehennem'de öğrendikleri lanetli ilahileri söylemeye
başlar.

Kendi açtıkları yaralardan,
soğuk kan fışkırır — bu kan,
iblis sembolleri hâline gelir
ve söyledikleri lanetli ezgiyle birlikte şekil değiştirir.

Ardından, yaşayanların duyamayacağı bir çağrıya
kapılırlar,
seçtikleri Sapkın savaş birliğine katılmak üzere
cepheye doğru yola çıkarlar.

Kopmuş başlarıyla söyledikleri azap dolu ilahiler
yankılanırken,
Chorister'ların o uğursuz şarkısını duyan düşmanların
zihinleri,
Cehennem Çukurları'ndan gelen görüntülerle dolar.
Bu ezgi, kurbanlarının kararlılığını ve gücünü kırar —
ne yazık ki duyan herkesin içi,
kavrulmuş ruhlarla dolu karanlık vizyonlarla boğulur.
Yeni askere alınanların, savaş alanında ilk duyduğu şey
çoğu zaman bu lanetli şarkıdır.
Siperlerde yankılanan bu lanetli ses,
Cehennem'in Cennet'e karşı nihai zaferini müjdeleyen
sonsuz bir kehanet gibi yayılır.
Yeni Antakya'daki büyük Askerî Revir,
sadece Chorister ağıtlarını duyup da asla iyileşemeyenler
için özel bir kanat ayırmıştır.
Bu kişiler, sonsuz lanetlenme görüntülerinden asla
kurtulamazlar.
Demir çerçevesi yataklara bağlı hâlde,
gözleri karanlığa dikilmiş,
ve yalnızca ebedi alevlerle aydınlanan o yaklaşan dünyadan
çığlık çığlığa bahsederler.

Kutsal Kara Kâse Kültü

Tifo, sıtma, tifo ateşi, çiçek hastalığı, sarı humma, zatürre, siper humması, Markisya hastalığı ve sayısız başka salgın, Büyük Savaş'ın siperlerini ve savaş alanlarını kasıp kavurur —
ama bunların hepsi, en korkulanın, Kutsal Kara Kase'nin yanında sönük kalır.

Sineklerin Efendisi Beelzebub, Cehennem'in diğer lordlarından farklıdır — zira onlar çoğunlukla ölümlü takipçileri aracılığıyla hareket ederken, Beelzebub zaman zaman başşeytanlar arasındaki güç kavgasında üstünlük kazandığında, kendi elleriyle en ölümcül lanetini dünyaya salar.

Cehennem'in yedinci katındaki kokuşmuş Beelzebub kalesinin bağrından, şeytani öze yoğrulmuş, iblis sinekleri, akrepler, çekirgeler ve başka cehennem haşereleri fişkirir.

Cehennem Kapısı açılır — ve gerçek anlamda bir pislik tufanı, ürkütücü bir hızla yeryüzüne yayılır, önüne geleni tüketerek arkasında tasviri imkânsız bir dehşet bırakır.

Dokuz günün sonunda, bu böcek sürüsü doymak bilmez aklıgından kendi kendini tüketerek durur.

Kutsal Kara Kase, yaşayan her şeye karşı kör bir nefret taşır. Enfeksiyonu, canlı olan her biyolojik varlığa yayılabilir — ve ardından bu bedenler, tümörler, şişkin çıbanlar ve ağlayan irinli yaralarla patlar.

Gerisinde kalan: eritilmiş etten gölcüklerdir. Ve bu göllerin içinde, acıyla sonsuza dek çılgın atan sayısız ağız — çünkü Kutsal Kara Kase, bedeni yok eder ama zihni sağlam bırakır; böylece acı sürsün diye.

Kilise'nin Bilge Rahipleri ve Sultanlığın Simyacıları, bu en alçak hastalığa karşı halklarını aşılamamanın yollarını bulmaya çalışmaktadır — ama şu ana dek hiçbir başarı elde edilememiştir.

Şu anda bilinen tek çözüm, özel olarak inşa edilmiş alev makineli tanklar ile, kutsal yağ ile çalışan silahlar kullanılarak enfekte yerleşimlerin tamamen yakılmasıdır.

Ama yakma işlemi yapılmazsa, ya da karşı önlemler çok geç kalırsa, ondan sonra gelen şey daha da korkunçtur: Kutsal Kara Kase tarafından enfekte edilmiş insanlar, atlar, köpekler, böcekler ve her türden hayvanın cesetleri yere yığıldıkları yerden yeniden doğrulur — şeytani bir iradeyle hareket etmeye başlarlar. Ne diridirler, ne ölü — artık sadece, efendilerinin yozlaşmasını daha uzağa taşımakla görevli taşıyıcılarıdır. Yeni enfekte edecek canlılar bulmak için, savaş grupları hâlinde dolaşırlar. Ayrıca, ölümlülerin değer verdiği her şeyi toplarlar — bu ganimetleri ve korkunç hatıra kalıntılarını, Beelzebub için diktikleri putların ayaklarına sunarlar. Böylece, Kutsal Kara Kase Tarikatı, İnançlıların bağlılığını ve dualarını alaya alır. Bu savaş gruplarının başında ise, Sinek Tarikatı'nın Şövalyeleri yer alır: Kutsal Kara Kase'yi isteyerek kabul eden, ve Beelzebub'un gözünde sadakati yeterli bulunan, en sapkın erkek ve kadınlar. Bu şövalyelere, Başşeytan'ın eliyle yozlaştırılmış silahlar, zırhlar ve teçhizat verilir — karşılığında, gittikleri her yere Beelzebub adına kurban sunakları inşa etmeleri beklenir. Bu sunaklar, kurbanlarının kalıntılarından, korkunç sinek şekillerinde inşa edilen, dehşet nesnelere, dehşet nesnelere.

Beelzebub'un Habercileri

Kutsal Kara Kase'nin kirletici etkisi,
Sineklerin Efendisi Beelzebub'un bir armağanıdır.

Bu yozlaşmışlık, onun Cehennem'in Yedinci Katı'nda bizzat kendi eliyle ürettiği iblisi haşeratlar aracılığıyla yayılır —
şekil değiştirmiş pislikten oluşan bir tufan gibi, şeytani haşereler,
kan zehirlenmesi,
bulaşıcı böcekler,
ve hem bedeni hem ruhu lekeleyen salgınlar biçimini alır.

Köyler ve kasabalar,
yarı yaşayan,
yerde kabaran,
erimiş etten oluşan balçıklara dönüşür —
bu balçıklar, Sineklerin Efendisi tarafından bahşedilmiş binlerce hastalığın acısıyla titrer ve inler.
Kutsal Kara Kase'ye yakalananlar,
başlarına gelen bu korkunç kaderin farkındadır —
ve bu farkındalık içinde çürürler.
Bu salgınlara karşı koymak için,
Yeni Antakya ve Prusya Bağımsız Devleti'ne bağlı özel birlikler,
kutsal mes yağıyla çalışan ağır alev makineli tanklarla seferber edilir.
Fakat bazı kurbanlar, bundan da daha korkunç bir sona mahkûm edilir.

Bunlar, cehennem sinekleriyle birleştirilerek
simsiyah bir onurla ödüllendirilir —
vücutları, şişmiş etten oluşan grotesk bir kanatlı böceğe dönüşür.
Bu işkence dolu metamorfoz sonunda,
gökyüzüne yükselirler:
Beelzebub'un Habercileri —
Sinek Tarikatı'nın kanatlı hizmetkârları ve izcileri.
Kalıntı hâlindeki insan bedenleri hâlâ bilince sahiptir —
ama içlerinden yavaşça yem edilerek,
Habercinin yakıtı olarak kullanılırlar;
aynı anda çarpıtılmış vücutları,
Cehennem'in şanına karşı koymadan savaşır.
Haberciler, Kutsal Kara Kase saldırılarının öncüsüdür.
Kanatlarının kulak parçalayan vızılısı,
savunmacılara dehşet saçar,
odaklarını bozar,
iradelerini tüketir.
Silahları da en az kendileri kadar yozlaşmıştır:
içlerinde kıvrılan korkunç kurtçuklarla dolu terk edilmiş cephaneler taşırlar.
Bu kurtçuklar, isabet ettikleri kurbanları enfekte eder.
Her bir hastalıklı mermi,
kendi bilincine sahiptir —
zırhtaki en küçük çatlığı bulur,
sinir sistemine girer,
ve iç organları içten içe sıvılaştırarak öldürür.

Veba Şövalyeleri

Kutsal Kara Kase'nin dalgası yaklaştığında,
pek çok ölümlü, umutsuzluk içinde
Beelzebub'a yakarır —
Sineklerin Efendisi'nin,
ibadet ve kulluk karşılığında kendilerini bağışlamasını
umarak.

Ama bu yalvarışlar cevapsız kalır,
çünkü Gehenna Prensi, Yaratılış'ın her zerresinden nefret
eder

ve onu yalnızca kendine uygun,
Tanrı'ya nefret uyandıracak bir biçime çarpıtmak ister.

Yine de, çok az ölümlü,
gerçek anlamda Beelzebub'un görüşünü paylaşır —
onlar dünyayı,

çürük, parazitlerle dolu,
Kutsal Kara Kase'nin getirdiği sonsuz salgınlar içinde
kivranan

bir kitleye dönüştürmek ister.

Bu bireylerin birçoğu,
gizli ve son derece yetenekli katillerdir —
öldürmekten haz duyan,

sanatını gizlice icra eden erkek ve kadınlar.
Günün birinde bunu açıkça yapabilmeyi arzularlar.

İşte bu çarpık ruhlar arasından en sapkın olanları,

Sinek Tarikati'nin lanetli saflarına alınır —
bunlara Veba Şövalyeleri denir.

Kutsal Kara Kase ortaya çıktığında,
bu şövalyeler sakince dışarı çıkar ve
bozulmuş dalgasını karşılarlar —
tüketilmezler,

ancak yaşam ile ölüm arasında kalmış kadavra benzeri
yaratıklara dönüşürler.

Bilinçlerini, zekâlarını ve geçmiş yaşamlarının silik
anılarını korurlar —

bu da onları,

Beelzebub'un hastalığını

ıssız çiftliklere, uzak yerleşimlere taşımak için mükemmel
önderler hâline getirir.

Ne kadar çok canlıyı,
tanınmayacak hâlde çarpıtırlarsa,

Sinek Tarikati içindeki rütbeleri o kadar yükselir
ve Beelzebub'un gözündeki değerleri de o kadar artar.

Bu sapkın şövalyeler arasında,

Kilise'nin Paladinleri'ne alaycı bir karşılık olarak
yaratılmış,

on iki büyük ün kazanmış Veba Şövalyesi bulunur.

Bunlar, Sinek'in büyük şampiyonlarıdır.

Bu yaratıklar, Beelzebub'un şehri Ekron'da yaşar —
öylesine korkunç bir yer ki,

en kudretli Sapkın lordlar bile oraya yaklaşmaya cesaret
edemez.

Ve Efendilerinin emri, kulaklarına ulaştığında,
en kudretli Veba Şövalyeleri sefere çıkar —
onlar, trilyonlarca cehennem sineğinin çırpınan
kanatlarından yükselen sağır edici vızıltıya kodlanmış
emirleri izlerler.

Çeviri:
Cameologs.com
Ertuğrul Mutlu

Demir Sultanlık

Kâfirler, üç kez lanetlenmiş Cehennem Kapısı'nı (Bab-ı Cehennem) açtıklarında
ve Yecüc ile Mecüc'ü inananların üzerine saldıklarında,
her şeyin kaybedildiği,
ve Şeytan'ın Dünya üzerinde zafere ulaşacağı düşünülmüştü.
Ama Âlemlerin Rabbi, Müminlerin yardımına geldi —
ve yazılmış olduğu gibi,
Zülkarneyn'in Büyük Demir Duvarı,
Rûm Sultanlığı'nın hüküm sürdüğü topraklarda tezahür etti.
Doğruya inananlara bir çağrı gönderildi,
ve önümüzdeki on yıllar boyunca,
Peygamber'in Hicretinden sonra en büyük göç gerçekleşti:
Avrupa, Asya ve Afrika boyunca, tüm Müminler yola çıktı.
Yolda ve denizde milyonlarca kişi hayatını kaybetti —
çünkü Sapkınlar ve Şeytan efendileri,
susam tarlalarına saldıran çekirgeler gibi onları sardılar,
gövde ve kafalarından anıtlar ve heykeller diktiler —
ki kutsal metinlerde yazılı olduğu gibi,
onlar defnedilmesin diye.
Ama sonunda hayatta kalanlar vardığında,
Zülkarneyn'in Kapıları kapatıldı —
ve Gökyüzünü Delen İki Boynuzlu Yenilmez Demir Duvar Sultanlığı
kuruldu.
O günden bu yana, Cehennem'in kölelerinin saldırıları hiç durmadı.
Her gün şehitler verilir,
Duvar savunulur,
ve siperleri aşan Sapkınlarla çarpışılır.
Ama duvarların içinde,
kaybolmuş bilgi yeniden yeşerir —
beyaz mermer ve altınla inşa edilmiş camilerden,
müezzinler,
Sultan'ın ordusunun başarısı için dua etmeye çağırır.
Sultanlık, duvarın içindeki toprakları korumaya,
ve ona hayati ticaret yollarını sağlayan kervan yollarını savunmaya
çalışır.
Demir Duvar,
dünyadaki en büyük savunma yapısıdır —
Sultan'ın meşhur topçularıyla bezenmiş,
muazzam bir sur.
Azap keskin nişancıları,
sürekli hazırda bekler,
her an gelebilecek sürpriz saldırılar için tetiktedirler.
Seçkin Yeniçeri birlikleri,
duvar boyunca belirli aralıklarla yerleştirilmiş kışlalarda
konuşlanmıştır —
ki herhangi bir saldırıya anında karşılık verebilsinler.
Daha büyük çaplı bir saldırı olduğunda,
tüm Azaplar seferber edilir...

Bilgelik Evi (House of Wisdom),
ihtiyaç anında,
korkunç takwin yaratımlarını düşmanların üzerine salar.
Ve eğer durum umutsuzsa,
bizzat Sultan cepheye çıkar,
ve Yeniçerileri,
Peygamber'in yeşil sancağını taşıyarak onunla birlikte savaş meydanına yürür.

Demir Duvar'ın sağladığı koruma,
Sultanlık'ın savaş anlayışı üzerinde derin bir etki bırakmıştır.
– Zorunlu hizmetteki Azaplar,
sahte geri çekilme ve çarpışma taktiklerinde uzmandır.
– Cebrin Aslanları,
düşmanın kanatlarını kesintisiz taciz eder.
– Tüm bu esnada,
Sultan'ın muhteşem topçusu,
savaş alanını döven yıkıcı bombardımanlarla düşmanı tüketir —
bu alan, usta Lağımçılar tarafından kurulmuş tuzaklarla doludur.

Ve düşman nihayet Mümin saflarına ulaştığında,
Yeniçeriler,
Sultan'ın seçkin koruma birlikleri,
demir iradeli subaylarının komutasıyla
yıkıcı karşı saldırıya geçerek düşmanı yok eder.
– Alamut'tan gelen korkunç Suikastçılar,
zamanın rüzgârları içinde dolaşır,
ve düşman elitlerini, komutanlarını tek vuruşla ortadan kaldırır.
– Bu sırada Bilgelik Evi'nin Simyacıları,
elementler üzerindeki ustalıklarıyla,
neredeyse hiçbir düşmanın savunamayacağı yıkıcı silahlar salar.
Demir Duvar'ın ötesinde,
Sultan'ın kuvvetleri küçük ve çevik birlikler hâlinde faaliyet gösterir.
Her birinin belirli ve kutsal bir görevi vardır:
– Şeytanlara hizmet eden mürtedleri avlarlar,
– Peygamberler zamanından kalma kutsal emanetleri ararlar,
– Ya da yıkılmış hilafetlerin kalıntılarında kaybolmuş hazineleri ve ilim kitaplarını geri
kazanmaya çalışırlar.
Kilise ile Sultanlık arasında, Cehennem'e karşı ortak bir duruş konusunda bir uzlaş
bulunsa da,
bu seferi birliklerin komutanları,
hiçbir müdahaleyi tolere etmez
ve görevlerini engelleyenleri tereddütsüz ezip geçer.
Yecüc ve Mecüc'ü serbest bırakan kâfirlere duyulan öfke,
Sultanlık'ta hâlâ derindir.
Onur meseleleri, genellikle ölümüne düellolarla çözüme kavuşturulur.
İnananların görevini engellemeye cüret edenlerin vay hâline.

“Rahmân ve Rahîm olan
Allah’ın adıyla!
Hamd, âlemlerin Rabbi,
Evrenin Yaratıcısı,
Üç Âlemin Efendisi, Göğü
diresiz diken,
Yeryüzünü döşek gibi seren
Allah’a mahsustur!
Salât ve selam, Elçilerin
Efendisi Efendimiz
Muhammed’e,
Ailesine ve yoldaşlarına
olsun!
Dualar ve rahmet,
Kıyamet Günü’ne dek
eksilmeyecek şekilde
üzerlerine olsun!”

Sultanlığın Yeniçerileri

Yeniçeriler, Sultanlık'ın elit savaşçılarıdır —
daha çocuk yaştan itibaren,
savaş sanatları içinde yetiştirilirler.

Demir Duvar'ın ötesindeki kuzey ve doğu sınır
bölgelerinde yapılan baskınlarda yakalanan çocuklar,
erken yaşta,
yoğun bir askeri eğitim ve
ideolojik telkin sürecine tabi tutulurlar.
Ruhsal ve simya yöntemleriyle,
görünmeyen zincirlerle bağlı,
zihinleri öyle bir işlenir ki,
tam ve sarsılmaz bir sadakatle yalnızca Sultan'a bağlanırlar.

Fiziksel yetenekleri,
Cebir ile yaratılan gizemli sanatlarla hazırlanmış kudretli
ikislerle artırılır.

Zırhları,
Sultanlık'ı düşmanlarından koruyan Demir Duvar'ın
özünden Alkemajlar (Simya-büyü ustaları) tarafından
çözülen metalik formülden dövülmüştür.

Ayrıca,
Meteor Kehaneti Okulu'nun kör taumaturgları tarafından
üretilmiş güçlü tılsımlar ile korunurlar.

Silahları:

- Jezayir tüfekleri,
- el havanları,
- yatağanlar,
- ve ruhlarına kazınmış sadakatle beslenen bir iman.

Bu özellikleriyle Yeniçeriler, gerçekten azıllı ve
durdurulamaz düşmanlardır.

Savaş alanında, Yeniçeriler:

- Düşman siperlerini ve tahkimatlarını basmada,
- elit birlikleri ezmede,
- ve yüksek rütbeli şahısları korumada uzmanlaşmıştır.

Her ne kadar Sultan, onları Demir Duvar'ın ötesine çok sık
göndermese de
(zira onlar aynı zamanda kişisel muhafızlarıdır),
bazı Yeniçeriler,
Yüce Kapı'nın davasını güçlendirmek için cepheye yolları.

Çamurun, kanın ve tozun içinde,
siperlerin ortasında bile,
zengin işlemeli zırhları ve görkemli savaş teçhizatları,
hem görkemli hem korkutucu bir manzara yaratır.

Ve düşman saflarına doğru hücum ederken,
zihinlerinde tek bir inanç vardır:

“Haklı savaşta düşenler için Cennet hazırdır.”

“İzzet, Büyük Sultan'a, Rûm'un
Padişahı'na,
Müminlerin Başkomutanı'na,
Âlemlerin Rabbi'nin Elçisinin
Vârisi'ne,
ve Gökyüzünü Delen İki
Boynuzlu Yenilmez Demir
Duvar'ın Hadimi'ne olsun —
o duvar ki bizleri Yecüc ve
Mecüc'ün yıkımından korur!”

Cebrin Aslanları

Efsanevi Demir Duvar Sultanlığı'nda,
Şam'ın altındaki altın bahçelerin derinliklerinde, Uyuyan'ın
Mağarası'nı geçip
Yedinci İmkân Kapısı'nın ötesine vardığımızda,
Simyacıların uçsuz bucaksız laboratuvarları ve metafizik
fabrikaları sizi karşılar.

Takwin adı verilen gizemli Cebir yöntemi sayesinde,
Simyacılar yapay hayat yaratabilir,
ve her türlü garip, hayranlık uyandırıcı yaratığı ve otomatı inşa
edebilirler —
bunlar bazen çarşı halkını eğlendirmek,
ya da Sultan'ın bahçelerini süslemek için kullanılır.

Ama daha derinlerde —
Yedi Gizli Hakikat Kapısı'nın ardında,
simya kompleksinin en karanlık ve gizli bölümlerinde, takwin
sanatının en keskin ve ölümcül amacı doğrultusunda işlendiği
kutsal bölmeler bulunur.

İşte burada, korkulan Cebir'in Aslanları yapılır.

Aldarımı bozkırların ölümcül avcılarında alan bu varlıklar,
her zaman aslana benzemezler.
Her biri, onu yapan Cebir bilgini olan bilim insanının
yeteneğine göre benzersiz bir yapıdır.

Bu ezoterik sanat,
yasaklanmış Süleyman Kitapları üzerine yapılan çalışmalarla
öğrenilir.
Ama deneyler başarısız olduğunda ya da kontrolden
çıktığında,
pek çok Simyacı hayatını kaybeder.

Yine de, Sultanlık ordusu için bu yaratıklara duyulan çaresiz
ihtiyaç,
programı tüm kayıplara ve risklere rağmen sürdürmektedir.

Cebrin Aslanları'nı yaratmak son derece zordur —
sayısız değişken hesaba katılmalıdır.

Bu nedenle çoğu zaman,
bu yaratıklar bir şekilde şekil bozukluğuyla doğar.

Her ne kadar hâlâ savaşta kudretli avcılarsa da,
bu bozukluklar onların yaşamını sürekli bir fiziksel acı ve
istrap hâline getirir.

Gerçekten trajik olanlar ise,
insan benzeri zekâyla yaratılmış olanlardır —
çünkü bu yaratıklar, doğalarının yapaylığını ve dehşet verici
kökenlerini fark ettiklerinde,
varoluşsal dehşet içinde kıvranırlar.

Savaşta, Cebrin Aslanları ölümcül tehditlerdir —
ve genellikle Sultanlık ordusunun öncü kuvveti olarak
kullanılırlar.

Bizzat Sultan'ın emrinde,
gündüz-gece onu koruyan,
ve savaş meydanına onunla birlikte çıkan,
yetmiş yedi devasa Aslan'dan oluşan bir av sürüsü bulunur.
Bu yaratıkların hızı ve vahşeti neredeyse benzersizdir —
ve bazıları,
simya bazlı doğumları sayesinde
garip güçlere de sahiptirler.

Birçoğu,
simya metalleriyle etlerine kaynaştırılmış zırhlarla
kuşatılmıştır —
bu zırhlar:

- gizemli mühürler ve simgelerle kazanmış,
- yaratılışlarındaki kusurları saklamak için süslenmiştir,
- ve usta Simyacılar tarafından büyük bir sanatla
işlenmiştir.

Cebir Simyacıları

Simyacılar,
Demir Duvar'ın Büyük Sultanlığı'nın
savaş alanındaki mistikleri ve ustalıklarla yaratımlar
yapan zanaatkarlarıdır.

Onlar,
Bilgelik Evi (House of Wisdom) içinde,
efsanevi Zümrüt Tablet'in (Smaragdine Tablet)
gizli bilgisiyle eğitilmişlerdir.

İrade ve zekâsı yeterli görülen herkes,

kadın ya da erkek fark etmeksizin,

Simyacılığa kabul edilebilir.

Ama Simyacı olmak kolay bir yol değildir —

ustalığa giden yolda sayısız sınavdan geçmek gerekir.

İlk aşamada,

yeni başlayanların uzun yıllar sürecek olan öğrenme süreci başlar:

- Câbirî Külliyyatı (Jabirean Corpus) üzerinde çalışmak,
- Süleyman'ın Anahtarları'nı (Keys of Solomon) çevirmek,
- Ve ilkel bilimin tüm Temel Disiplinlerini öğrenmek gerekir.

Yalnızca,

Yüksek Simyacıların dikkatli ve sert gözetimi altında geçen

yedi yıllık eğitimden sonra,

aday, Tarikata tam üyelik için gereken Üç Büyük Sınav'a girmeye hak kazanır.

Birinci Sınav,

Simyacı Zırhı yapmaktır:

kullanıcısını her türlü zarardan koruyan bu zırh,

Süleyman'ın Mühürleriyle bezelidir

ve Yaratılış'ın elementlerini iradeye boyun eğdirme gücü verir.

Aynı zamanda, Cehennem aygıtlarına karşı koruyucudur.

İkinci Sınav,

bir takwin hizmetkârı yaratmaktır:

yani bir Homunkulus —

yapay zekâya ve yaşama sahip bir yaratık.

Aday,

- karmaşık formülü,
 - hassas zamanlama ve sıcaklık ayarlarını başarıyla izleyebilirse,
- yaratık,

kırk günlük bir çabanın sonunda ortaya çıkar.

Bu Homunkulus,

Simyacının canlı yaratım aracı olur:

elleri, en usta zanaatkarları bile aşan bir incelikle iş görebilir.

Ve kendisini, Simyacının bedenine doğru oyuk açarak,

içeriden tüketmeye başlar.

Sonunda onu bir deri gibi giyer —

ve gerçek ustası o olur.

Küçük bir insanı andran şekliyle,

gövdesinin kıvamını neredeyse sıvı benzeri bir jöleye

çevirebilir — bu sayede:

- zehirli gazların sisinde,
 - aşırı sıcaklarda,
 - ve simya odalarının dar boşluklarında
- ustasına hizmet eder.

Ama birçok aday burada başarısız olur —
ve yaratılan şey,
altın göksel küresinden,
nefretle dolu, deforme bir canavar olarak çıkar.

Bu yaratık,
yaratıcısına karşı öfkeli, ve kendisini,
Simyacının bedenine doğru oyuk açarak,
içeriden tüketmeye başlar.
Sonunda onu bir deri gibi giyer —
ve gerçek ustası o olur.

Üçüncü ve son sınav,

Üçüncü Göz'ün açılmasıdır —

bu göz, kozmik aydınlanmanın anahtarıdır.

Bu sayede Simyacı,

Yaratılış'ın yapıtaşlarını görebilir,

ve kullandığı elementlerin tam dengede olduğundan emin
olabilir.

Ama bu sınavda başarısız olanlar,

korkunç şekilde değişirler.

Üçüncü Gözleri,

kâbuslara yaraşır büyüklüğe şişer

ve orijinal gözleriyle kaynaşır —

bu süreçte aday, çılgınlığa kapılır.

Artık çevrelerindeki

görülmemen dehşetleri

görmeye başlayan bu zavallılar,

kalan hayatlarını çılgınlıklarla geçirirler.

Merhameten, bu tür başarısız adaylar

genellikle öldürülür.

Fakat bazı gizli cemiyetlerin,

bu yaşayan başarısızlıkları

bilinmeyen amaçlarla hayatta tuttuğu yönünde söylentiler
vardır.

Ama tüm bu sınavları geçen bir Simyacı,

gerçekten korkutucu bir ustalığa ulaşır:

– Ezoterik güçlerin efendisidir,

– ateş ve buzu,

– metali ve sıvıyı kontrol edebilir.

– Karmaşık mekanik cihazlar ve

– yapay yaşam formları yaratabilir,

– ve felaket gücünde silahlar üretebilir.

Bu güçlerini özgürce kullanma hakkı karşılığında

Simyacılar:

– Demir Sultanlığı'na eşsiz Cebir Savaş Aslanları tedarik
eder,

– ve cepheelerde görev alırlar.

Savaş alanında kullandıkları kimyasal bileşikler,

müminlerin düşmanlarının etni kemikten ayırır,

ve en sağlam zırhları bile eriterek işler.

Sultanlık Suikastçıları

Onlara pek çok isim verilir:

Hayalet Kurtlar,
Gizli Hançerler,
Sinsi Engerekler,
Sultan'ın Gazabı.

Adları ne olursa olsun,
Sultanlık Suikastçıları,
en yürekli düşmanların bile yüreğine korku salar.

Suikastçılar,
tüm dünyada nam salmış,
mistik savaşçılardan oluşan efsanevi bir tarikattır —
ezoterik sanatlarda ustalıkları ve
acımasızlıklarıyla tanınırlar.

Uğursuz bir dağın zirvesinde,
Oniks Hisar – Fethedilemeyen Alamut yükselir.
Gölgeyle örtülü duvarlarının ardında,
kadim bilgiler, büyük sırlar saklar.

Kimileri der ki,
Suikastçılar Tarikatı'nın kurucusu,
Dağın Yaşlı Adamı olarak bilinen
Rashid ad-Din Sinan, hâlâ burada divan kurar.
Tabii bu, onun yaklaşık sekiz yüz yaşında olmasını
gerektirir...
Yani saçma bir söylenti, elbette(!)

Her ne kadar Alamut'un İsmaili Tarikatı,
Demir Duvar topraklarındaki birçokları tarafından sapkın
görülse de,
Sultan ile Dağ arasında yapılmış bir antlaşma,
müminlerin savaş birliklerinin,
çoğu zaman bu üstün katillerden biriyle desteklenmesini
sağlar.

Suikastçılar,
tarikatin bilgeleri tarafından keşfedilen kutsal ritüeller ve
güçlü halüsinojenler yardımıyla
zaman ve mekânı bükerek.

Bu ezoterik güçle,
düşman hatlarının ardında sinsi dolaşır,
hedeflerini acımasız bir verimlilikle avlarlar.

– Aynı anda iki yerde bulunabiliyor gibi görünürler.
– Göz açıp kapayınca kadar saldırır,
– ve sonra zamanda birkaç kalp atımı geriye dönerek
intikamdan kurtulurlar.

Bütün bunları,
Sultanlarına hizmet amacıyla yaparlar —
onun düşmanlarını yok etmek için,
kutsal ve ritüelleştirilmiş bir cinayet biçimi olarak.

Bu görevi yerine getirmek için,
acı verici iksirler,
kimyasallar ve
**merhemlerle fiziksel olarak değiştirilirler.

Artık:

– Normal bir insandan çok daha uzun boylu,
– kat kat daha hızlı ve güçlü hale gelirler.

Alamut'un derinliklerinde,
bu silahlar,
Yüce Zehir ile yoğrulur:
Manât'ın Sütü,
diğer adıyla Ölüm Kadehi.

Bu bıçakların korumasız tenle en ufak teması bile,
kesin ölüm demektir:
kurbanın bedeni saniyeler içinde kararır,
ve içten çürüyerek yok olur —
acı verici bir ölümle.

Yerin derinliklerindeki Htonik odalarda,
nesiller boyu suikastçılar yetiştirilir.
Burada çocuklara:
– acı, keskin ve tuhaf zehirlerle dolu,
– dayanılmaz bir diyet uygulanır.

Her nesilde,
vücutları bu toksinlere daha dayanıklı hale gelir.

Bu istekli bedenlerden alınan kan,
daha sonra zehirli demire dönüştürülür.

Bu demir,
– kavisli, şeytani bıçaklara dövülür,
– her katmanına öldürücü büyüler işlenir.

En sonunda,
kıpkırmızı hâlde kızdırılan bu bıçaklar,
bir basilisk ile mantikoron doğa dışı yavrusunun zehrine
batırılarak soğutulur.

Böylece,
ilk kuşak Suikastçıların kanı,
hâlâ bu silahlarda yaşar,
ve her yeni nesilde daha da kuvvetlenir.

Azaplar

Azaplar,

– kara ve denizde hafif piyade olarak,
– ve Büyük Demir Duvar'ı Sapkın saldırılara karşı
savunmakla görevli birliklerdir.

Duvar'ın ötesine,

– düşmana darbe indirmek,
– ya da kutsal emanetleri aramak için
elit bir birlik gönderildiğinde,
Sultan'ın asker toplayıcıları
gönüllü çağrısında bulunur.

Her ne kadar bu görevler tehlikeli olsa da,
pek çok Azeb gönüllü olur —
zira burada şan kazanmak,
ve ganimet elde etme fırsatı çoktur.

Azeblerin silahları çeşitlidir,
zira onlar,

Yeniçeriler veya Kapıkulu Kataphraktları gibi
Sultan'ın seçkin birliklerinin eriştiği
üstün silah, zırh ve simya mucizelerine sahip değildir.

Çoğu,

kavisli dipçikli Jezzail tüfeği taşır.

Bu silahlar el yapımıdır,
bu nedenle her biri farklıdır —
ve çoğu, ustalıkla işlenmiş,
kişisel nitelikler taşıyan silahlardır.

Bu uzun namlulu tüfekler,

çeşitli türden mühimmatla doldurulabilir:
– pürüzlendirilmiş mermiler,
– uzun demir çiviler,
– hatta Büyük Demir Duvar'dan alınmış simya ile
işlenmiş parçalar.

Bu da Jezzail'leri son derece uyarlanabilir kılar
ve klasik cephaneye olan bağımlılığı azaltır.

Diğer silahlar ve donanımlar:

– kavisli hançerler ve kılıçlar,
– tabancalar,
– ve lağımci aletleri.

Zırh ise nadir bulunur:

Çünkü Azebler,
üstleri tarafından genellikle hafif çarpışma birlikleri olarak
görülür —
düşmanı taciz edip oyalarken,
ağır birliklerin öldürücü darbeyi indirmesine zemin
hazırlarlar.

Onları yönetenler,

büyük sayılarda ölen ve kolayca yenileriyle değiştirilen
askerler için
pahalı zırh israfına gerek görmez.

Zaten, inancı uğruna ölenleri Cennet beklemektedir.

Pek çok Azap,

Siperler'deki acımasız savaşlarda korkunç bir sonla
karşılaşır,

ve geri dönebilenlerin çoğu da
beden ve ruh olarak parçalanmış hâlde dönerler.

Ama yine de,

her zaman yeni, kanı kaynayan neferler vardır —
her şeyi göze alıp,

Sultan uğruna savaşmak,

Şeytan'ın nefret edilen takipçilerini öldürmek,

ve bir gün kahraman olarak eve dönmek,

parlak altınlarla ve destansı hikâyelerle taçlanmak için.

Göviri:
Gameologs.com
Ertuğrul Mutlu

Yüzbaşı Kaptan

Demir Duvar'ı aşarak No Man's Land'e düzenlenen askerî seferler,

büyük riskler taşır —

ve bu seferlerin başında,

saha subayı unvanıyla bilinen Yüzbaşılar bulunur.

Yüzbaşılar ön safta savaşmak zorundadır,

ve seçilmeleri yalnızca liyakate dayanır —

ne soyluluk,

ne servet,

ne aile ismi bu seçimde dikkate alınmaz.

Çoğu Yüzbaşı,

Yeniçeri Ocağı'ndan terfi ettirilmiştir.

Bedenleri,

Cebiri simya sanatlarıyla güçlendirilmiştir.

Zihinleri,

mistikler tarafından eğitilerek,

hiçbir düşmana tereddüt göstermeyecek hâle getirilir.

Bu zihinsel güçlendirmenin bir yan etkisi vardır:

acıya karşı tam duyarsızlık

ve

savaş alanında tamamen soğukkanlı bir vahşilik.

Yüzbaşılar için:

– kendi kayıpları,

– düşman zayiati,

– ve hatta sivil müminlerin ölümü,

sadece fayda-zarar hesabıdır.

Sonuçta:

Sapkınları Cehennem'e göndermek adalet değil midir?

Ve savaşta ölen müminler Cennet'te uyanmayacak mıdır,

vaat edildiği gibi?

Bir Paşa, Emir,

hatta bazen bizzat Sultan'ın emriyle,

Yüzbaşılar,

seçkin bir savaşçı birliğinin komutasını üstlenir.

Görevleri:

– Sapkınların Levant'ı istilasında kaybedilen kutsal

emanetleri geri almak,

– ya da eskiden Sultanlık'a bağlı olup, şimdi Allah'a sırt

çeviren Sapkın asilzadeleri bulup yok etmektir.

Yüzbaşılar, şu silah ve teçhizatla donatılmıştır:

– Gökyüzü demirinden dövülmüş üstün zırh,

– gümüş işlemeli, simya işlenmiş fişekle doldurulmuş en iyi

karabinalar,

– ve Sultanlık'ın geçmiş kahramanlarına ait kılıçlar

(kılıçların üzerine altın yıldızla eski destanlar işlenmiştir).

Eğer Yüzbaşı Yüce Kapı'ya (Sublime Gate) sadakatle hizmet

ederse,

onun ismi de bu kılıca kazınır —

gelecek nesillere ilham olsun diye.

En güçlü Yüzbaşılar,

öldürücü balta-kılıç olarak da işlev gören el toplarını taşır.

Seçkin avcılarsa,

en büyük avlarından – örneğin Chimera gibi yaratıklardan

– deriler giyerler,

ve bunları pelerin olarak kullanırlar —

bu deriler, sadece onur değil,

mükemmel bir koruma sağlar.

Başarı,

Yüzbaşıya Sultan'ın iltifatını getirir —

ve bununla birlikte:

– Şeref,

– Şam çeliğinden dövülmüş görkemli silahlar,

– bol altın dinar,

– ve

Bilgelik Evi'ndeki Simyacılar tarafından yaratılmış harikalara erişim hakkı da gelir.

Avcılık,

subaylar arasında asaletli bir uğraş olarak görülür.

Bu nedenle,

yapay yırtıcı kuşlar ve

otomaton av köpekleri,

yalnızca av değil,

aynı zamanda etkili savaş silahlarıdır.

Bu yaratıklar,

cepheye götürülür

ve ustalarına savaşta yardımcı olurlar.

“Ben birçok beyin oğluyum.

Kılıcım keskin ve korkunçtur.

Savaş kazanı öfkeyle kaydığında,

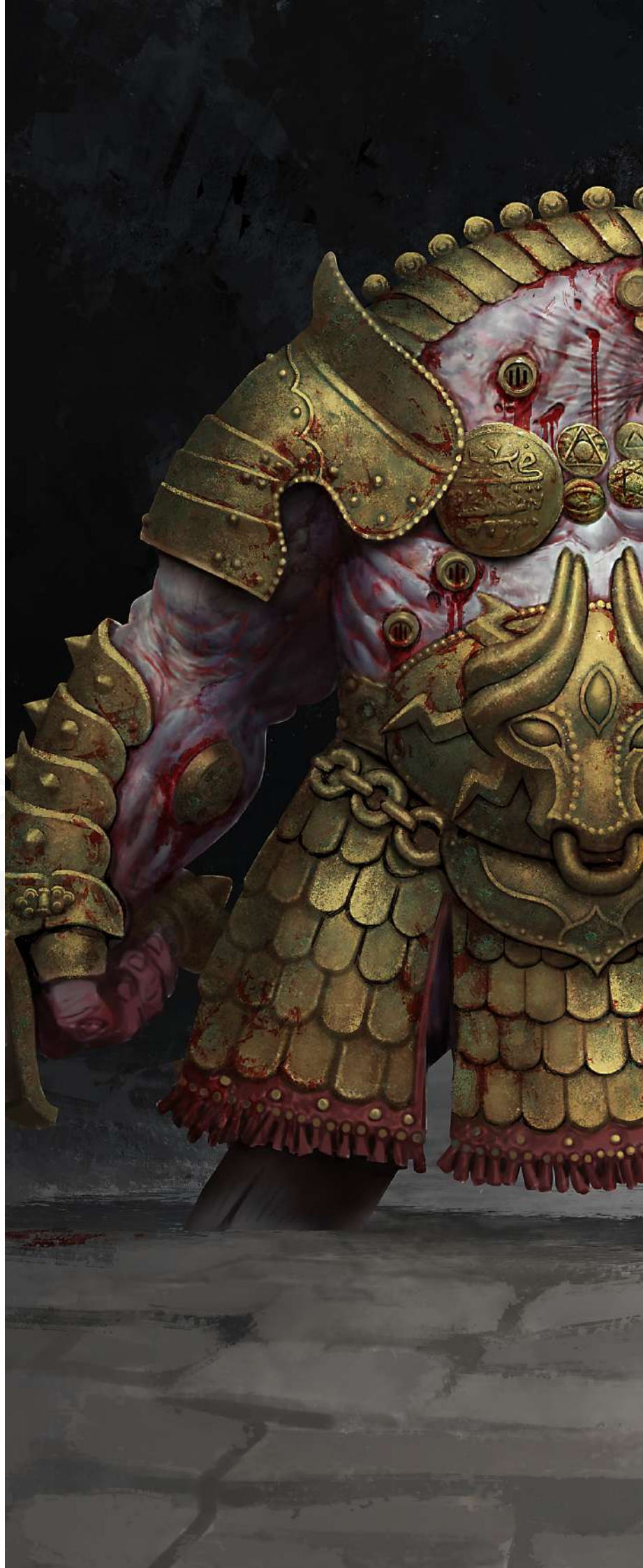
en kudretli şey odur.”

Brazen Bull

“Sultanlar sözlerini toprakla söyler.”

Demir Duvar'ın sağladığı koruma sayesinde,
Sultanlık her zaman topçulukta mükemmelliğini korumuştur.
Ne var ki,
Duvarların burçlarını savunan kuşatma topları ve ağır havanlar,
küçük sefer birlikleri için fazlasıyla hantal kalmaktadır.
Bu nedenle,
Hicri 821 yılında,
Sultan III. Bayezid,
yeni bir savaş yaratığının —
yaşayan bir saha topçusunun yaratılmasını ferman etti.
Bu emri yerine getirmek üzere,
Kraliyet Topçuluk Evi'nin Cebir bilgini bilim insanları,
takwinin ilahi sanatını mükemmelleştirmek için yüzyıllarca
çalıştılar.
Gizli laboratuvarlarında,
sayısız deney yürüttüler —
ve her biri bedeli ağır ama kıymetli dersler öğretti.
Pek çok şey icat ettiler ama
hiçbiri,
Brazen Bull kadar kurnaz ve dâhice olmadı.
Askerler ona yalnızca “Boğa” der.
Brazen Bull,
muazzam güç ve canlılığa sahip korkunç bir varlıktır —
bir iblisin piç çocuğunu bile ortadan ikiye ayırabilecek kudrettedir.
Sultan'ın zırhçıları,
Boğaları öyle silahlarla donatır ki,
bunları süper-insan Yeniçeriler bile kaldıramaz, kullanamaz:
– Alev topları,
– yaylım tüfekleri,
– ve Büyük Koruyucu'nun Sözü ile kutsanmış kutsal kılıçlar.
Bu kudretli yaratığın bedenini,
üzerinde:
– üç kez sertleştirilmiş pullar,
– koruma tılsımları
– ve Yaratıcı'nın Nîmeti bulunan,
zarifçe işlenmiş bronz bir zırh kaplar.
Demir Duvar'ın ötesindeki savaş meydanlarında,
Boğanın görünüşü hem hayranlık uyandırır hem de dehşet saçar.
O, tek hedefe odaklı,
korkusuz bir yürüyen kale —
bir kule ve kalkandır.
Sultanlık savaş birlikleri, onun ardında toplanır.
Boğaların silahları o kadar güçlüdür ki,
vurdukları zaman toprağın kendisi titrer —
ve hedeflerini öldüremeseler bile,
düşmanın ilerleyişini sarsar ve dağıtırlar.

Join us in the trenches,
pilgrim:

www.trenchcrusade.com